రవికల గుడ్డ

తాత కృష్ణమూర్తిగారు బి. ఏ. యల్. టి.,

నిట్టూర్పుతో రిస్టువాచీ చూసుకొని, ముఖం చిట్లించుకుంటూ, షాపునుండి వెలుపలికివచ్చి, వీధివరండాలో ఒక్కక్షణం నిల్చున్నాడు సంజీవరావు, జేబురుమాలుతో చేతులు, మెడ తుడుచుకుంటూ. ముచ్చెమటలుపోసి, కందినట్లు ఎర్రగా ఉండెను ముఖం. పెదవులట్టే కదల్చకుండా తనలో తానేదో గొణుగుకున్నాడు, చికాకుతో.

ఆఫీసు పనిపాట్లు రోజూకంటె ఒకగంట ముందుగా ముగించుకొని, సాయంత్రం నాలుగుగంటలకే బయలుదేరాడు, యింటికి. బజారురోడ్డునవస్తూ, కోటుజేబులో పొందికగా మడతపెట్టి ఉంచుకున్న ఎర్రనిచిన్న గుడ్డపీలికనొకసారి పైకితీసి చూసుకున్నాడు, మందహాసంతో.

"నయమే. ఒకవేళ యీగుడ్డముక్క ఎక్కడైనా జారిపోయిఉంటే, నాఅజాగ్రత్తకు శాంత నన్నెంత చెప్పిపొడిచేదో?"

ఉదయం అతడు కచేరీకి బయలుదేరే ముందు భార్యయిచ్చిన పీలిక అది. "ఈ శాంపిల్ చూపించి మరీ అడగండి కొట్టువాడిని, ఆనక యేదో పనికిమాలిన బట్ట తెచ్చి నానెత్తినికొట్టక! దీనిమాదిరిగానే నున్నగా ఆరుద్రపురుగురంగులో ఉండాలి సుమండీ గుడ్డ!" అని నొక్కిచెప్పిందామె.

"సరేలే. ఆమాత్రం తెలియదనుకున్నావా నాకు? చిన్నపిల్లడికి చెప్పినట్లు బోధించి చెప్తున్నావు!" అన్నాడు సంజీవరావు నవ్వుతూ.

ఇంకా శాంత యేమోచెప్పాలని అనుకుంటూ ఉండగానే మేడమెట్లు దిగినాడాయన, కచేరీ తొందరలో! గుడ్డ ఎందునిమిత్తమని కాని, ఎన్నిగజాలది కావలెననికాని ఆమె నడగడం మరచిపోయినాడు. సాయంత్రం అతడు గుడ్డకొనడానికి మొట్టమొదట బైరామ్‌షా షాపుకు వెళ్ళినప్పుడు కొట్టువాడు అడిగాడు ఆప్రశ్నలు. సంజీవరావుకు ఏం చెప్పడానికీ తోచలేదు. తటపటాయిస్తూ ఒక్కక్షణం ఊరుకున్నాడు. చివరకు ధైర్యం చేసి, "పరుపులకోసం కావాలి, యీబట్ట!" అన్నాడు గంభీరంగా.

షాపువాడామాటలువిని తనలో ముసిముసిగా నవ్వుకున్నాడు. సంజీవరావిచ్చిన శాంపిల్ ముక్కను పదేపదే తడిమిచూశాడు. పరుపులు, దిండ్లు కుట్టించుకుందుకు అట్టిబట్ట ఎవరూ ఉపయోగించరని చెప్పాలనుకున్నాడు. కాని మళ్లీ ఏమాలోచించుకున్నాడో, జబాబు చెప్పకుండా తలమాత్రం ఊపి ఊరుకున్నాడు, మర్యాదగా. వ్యాపారధర్మ ప్రకారం షాపులోఉన్న రకరకాల బట్టలన్నీ మడతలువిప్పి చూపించాడు.

'సరీగా యీశాంపిల్ గుడ్డవంటి బట్టే కావాలి నాకు. ఏమంటే, యింట్లో కొంత బట్టఉంది, యీమోస్తరుది. అదిచాలక—'

"అట్లానా? అయితే వాహబ్‌సాయిబు షాపులో విచారించండి. మా[illegible]న్నే

1037

యీ స్టాక్ చెల్లిపోయింది." అన్నాడు షాపువాడు.

షాపునుండి బయటికివచ్చి టైమ్‌చూసుకున్నాడు సంజీవరావు. ఇంచుమించు నాలుగున్నర కావచ్చింది. ఆఫీసునుండి బయలుదేరి అప్పుడే అరగంట గడచిపోయిందే అని కొంచెం విసుగుకున్నాడు. పెద్దబిజినెస్ కంపెనీలో పనిచేస్తున్న తనకే యిట్టివృధాకాలయాపనం సంభవిస్తుందని అతడెన్నడూ అనుకోలేదు. కావలసిన గుడ్డముక్క కొనుక్కుందుకు పట్టుమని పదినిమిషాలు పట్టదనుకున్నాడు. ఎన్ని షాపులు తిరగవలసివచ్చినా సరేకాని, ఆగుడ్డ కొనకుండామాత్రం యింటికి వెళ్ళకూడదని మనోనిశ్చయం చేసుకున్నాడు. శూన్యహస్తాలతో యింటికివెళితే యేమంటుంది శాంత? కేళిచేసి, 'మీబడాయి యింతేనా?"అని దెప్పిపొడవదూ?

షాపునుండి షాపుకుతిరగడం ప్రారంభించాడు సంజీవరావు. సాయిబులషాపులు, మార్వాడీషాపులు, పార్శీషాపులు, స్వదేశీషాపులు, విదేశీషాపులు, అన్నీ గాలించాడు. ఎక్కడా లభించలేదు అతనికి కావలసినబట్ట.

అలసి రోడ్డుమీద నిల్చున్నాడు కొంతసేపు ఏదో ఆలోచిస్తూ. తుకుచుకుంటున్న కొద్దీ చెమట అధికమవుతున్నట్లు తోచిందతనికి. ఉక్కడు, రోడ్డుధూళికి కళ్లుమండినవి. పేలుడుపట్టినట్లుగా చెమటకు చిటచిటలాడ దొడగిందితల. ధరించినది పలచనిషట్టుసూటే అయినా, ఒంటిమీద ఎంతో భారంగా ఉన్నటు తోచింది అతనికి. కాలరుసందున చీమలు ప్రాకుతున్నట్లు అనిపించింది.

"పోనీ, రేపు ఆఫీసుకు సెలవుదినంకదా, సావకాశంగా ఉదయంపూటవచ్చి, నాలుగు కొట్లూచూసి, కొనుక్కుంటే గుడ్డ?" అనుకున్నాడు తనలో.

కాని, గడచినరాత్రి శాంతకూ తనకూ జరిగిన సంభాషణంతా అప్పుడు జ్ఞాపకము వచ్చింది.

"....మాటలవాళ్ళ దగ్గిర కొనుక్కోకుంటే, నాతోచెప్తే నీకేగుడ్డలు కావలసినా తెచ్చిపెట్టనూ శాంతా? ఇళ్ళకుతెచ్చి సరుకులమ్మే వర్తకులందరూ మోసగాళ్ళుని నమ్మ. రూపాయి ఖరీదైన వస్తువుకు మూడురూపాయిలడుగుతారు."

"కాని బేరంచేస్తే, మూడురూపాయల వస్తువు సహీతం రూపాయికే యిస్తారుగా?" అన్నాది శాంత నవ్వుతూ.

"నీముఖంచూసి భ్రమసిపోయి యివ్వాలి, అట్లాయిస్తే!" అన్నాడు సంజీవరావు వేళాకోళానికి.

"చాలులెండి!" అని తల ఊపిందామె, అలకనవ్వుతో.

పెళ్ళాన్ని మెగతాళిచేసి విసిగించి కోపం తెప్పించి బుజ్జగించడం సంజీవరావుకు సరదా. శాంతఅంటే నిజంగా నెర్రిప్రేమ అతనికి. అలిగి, మూతిముడుచుకొని, ఆలేడికళ్ళతో ఆమె తనవేపు చురచుర చూసిందంటే ఆనందంతో పొంగిపోయేవాడతను. అలకపేర్చే నెపంమీద అప్పుడు తన మోహోద్రేకాన్ని ఎంతైనా పిచ్చిగా ప్రకటించుకోవచ్చునని కాబోలు అతనిఊహ!

1038

శాంత పందొమ్మిదేళ్ళ జవ్వని. భర్తకంటె పదేళ్ళుచిన్న. మంచి యేపైన మనిషి. పొడుగుగా, తెల్లగా, అందంగా ఉండేది. తెలివితేటలతో కళకళలాడే తీరైన ఆమె వదనం, ప్రేమతో ప్రకాశించే ఆనవ్వుకళ్ళు, ఆరోగ్యంతోను యౌవనబలంతోను నిగనిగ మెరిసే ఆమె మెత్తనిఒళ్లు, ఆ పెదవులరంగు, చెంపలనునుపు, భుజాలగుండ్రన, నడుమువొంపు, అన్నీ చూసుకొని మురిసిపోయేవాడు సంజీవరావు.

ప్రేమతో చెంప నిమురుతూ, నీవంటి అమాయకుల్ని టోపీవెయ్యడం వర్తకులకు సులువు. మొన్న నువ్వు కొన్న పచ్చచీర చూశావా, ఒక్క రేవుకే రంగంతా వెలిసిపోయింది. చవకబేరమని చంకలుగుద్దుకున్నావు. పెద్దపెద్ద షాపులలో ఏవస్తువుకొన్నా యింట్లాంటి దగా ఉంటుందామరి?" అన్నాడు సంజీవరావు.

"నిజమే కావచ్చును. కాని నాకోసమని ఆషాపులన్నీ తిరిగి బట్టలు కొనితెచ్చేవాళ్లు ఎవరున్నారని?"

"నేను లేనూ?" అన్నాడాయన.

"ఔను. మీతో ఏదికావాలని చెప్పినా చప్పునే తెచ్చియిస్తారు పాపం! నేనన్నా, నా మాట అన్నా, ఎంతశ్రద్ధమీకు!" అని తల తమాషాగా ఊపిందామె, వాలుచూపులతో.

"అన్యాయం మాటలాడకు శాంతా. ఎప్పుడైనా—"

"సరేలెండి. ఎందుకొచ్చిన తగవుయిది? రేపుమీరు కచేరీకి వెళ్ళేముందు జ్ఞాపకం చేస్తానులెండి అయితే. నాకోచిన్న గుడ్డకావలసి ఉంది; తెచ్చిపెట్టండి మరి. నమోనా యిస్తానులెండి!" అన్నాది శాంత, మెల్లగా నవ్వుతూ.

....రాత్రిజరిగిన ముచ్చటలన్నీ తలపుకువచ్చి నవ్వుకున్నాడు సంజీవరావు. ఎంత ఆలస్యమైనా సరే, ఎన్నిచికాకులు పడవలసివచ్చినా సరే, శాంత కోరినగుడ్డకొని తెచ్చి, ఆమె మెప్పు పొందాలని అతని సంకల్పం. అప్పటి కప్పుడే ప్రొద్దుపోతూ ఉండెను. ఆరుగంటల తరువాత తెల్లవాళ్ళ షాపులేవీ తెరచి ఉండవుకదా అని, ముందుగా అక్కడ కనుక్కొందామని బయలుదేరాడాయన. ఖద్దరు యుగానికి వెనకటి రోజులవి!

"ఇట్లా దయచేయండి, కుడిచేతి హాలువైపు" అన్నా డొక షాపులో ఒక ముసలి నౌఖరు.

ప్రొద్దుపోకమునుపే వెలిగింపబడిన విద్యుద్దీపాలతో ఇంద్రభవనంవలె బలే రమ్యంగా ఉంది ఆషాపు. కందిరీగల ధ్వనితో ఎలెక్ట్రిక్ పంకాలు గిర్రునతిరుగుతూ, షాపులో ఉన్నవాళ్ల దుస్తులను కదల్చుచుండెను. రెండంతస్తుల దివ్యభవన మాషాపు. సరకులమ్మే ఉద్యోగస్తులందరూ గంధర్వులవంటి తెల్లజాతి యువకులును, అప్సరసలవంటి దొరసానులును.

సంజీవరావు ప్రవేశించిన హాలు అన్ని జాతుల జనముతోను క్రిక్కిరిసి యుండెను.

1039

"అయ్యా, తమకు ఏమికావాలి?" అన్నా డొక షాపుగుమస్తా, సంజీవరావును చూసి.

సంజీవరావు చూపిన నమోనాగుడ్డ చూసి, "ఈమాదిరి గుడ్డ కావాలంటే, అదిగో ఆమె నడగండి" అని ఒక గుమస్తాను చూపినాడు.

అక్కడికి వెళితే ఆమె ఆ శాంపిల్ ముక్కను యిటూ అటూ తిరగవేసి, ముసి ముసి నవ్వుతో మర్యాదగా లేదని చెప్పి, మరొక ఆడగుమస్తాను చూపింది.

"నావద్ద ముఖ్మల్ గుడ్డలు, శాటిన్లుతప్ప సిల్కులు, కాలికోలు లేవు. మేడమీదికి వెళితే దొరుకుతాయి. కాని యీ శాంపిల్ కంటె మేలైన బట్టలు చూపిస్తాను చూడండి, ఎరుపురంగులోనే" అన్నా దామె పెంకె చూపులతో.

రకరకాల గుడ్డలు టేబిలుమీద పరచి చూపింది, అతనికి. ఆమెను, గుడ్డల్ని చూస్తూ షాపుగంటవరకూ అక్కడే నిల్చు న్నాడు సంజీవరావు. ఏమీ కొనకుంటే బాగుండదు కదా అని తలచో, లేక ఆమె ఓరచూపులకు ముద్దుమాటలకు భ్రమసి పోయెనో, ఆరు గజాల ముఖ్మల్ గుడ్డ, ఏడు గజాల శాటిన్ బట్ట కొన్నాడు.

పిమ్మట మేడమీదికి వెళ్ళి అడిగినాడు తనకు కావలసిన గుడ్డనుగూర్చి. హాలు నుండి హాలుకు, ఆడగుమస్తావద్దనుండి మగ గుమస్తావద్దకు, మగగుమస్తావద్దనుండి ఆడ గుమస్తావద్దకు తిరుగుతూ మేడ యావత్తూ గాలించాడు కాని, ఏమీ లాభం లేక పోయింది.

అతడు చూపిన శాంపిల్ గుడ్డను పరీక్షిస్తూ ఒక గుమాస్తా, "ఇది టర్కీ ఎరుపు. నూలుబట్టలలో యీరంగు మావద్ద ప్రస్తుతం లేదు. పట్టులోను, ఉన్నిలోను మీరు చిత్తంవచ్చిన రంగులు సప్లయి చెయ్యగలం. దయచేసి ఒకటి రెండు రకాలు చిత్తగించండి" అంటూ మృదువైన మాటలతో మెప్పించి, రెండు మూడు రకాల గుడ్డలతనిచేత కొనిపించగలిగినాడు.

గాజులబేరానికని సంతకువెళ్లి తుదకు గాడిదను కొని తెచ్చుకున్నట్లు సంజీవరావు ఇంగ్లీషుషాపులన్నీ తిరిగి తనకు కావలసిన గుడ్డకాక, ఏవేవో బట్టలు చాలా కొన్నాడు అనవసరంగా. భార్య యిచ్చిన శాంపిల్ వంటిబట్ట యింకే షాపులలోనైనా దొరుకుతుందేమో అని, చిన్నవి పెద్దవి ఇండియన్ షాపులు అన్నీ వెదికినాడు. తుదకు కన్న య్యశెట్టి షాపులో కాబోలు ఎన్నో గుడ్డలు తీయించి పరీక్షించగా, తన శాంపిల్‌కు యించుమించుగా సరిపోయిన ఎర్రరంగుగుడ్డ ఒకటి కనిపించింది.

"ఇది తీయించండి సామీ, మంచి పక్కారంగు. కుంకం ఎరుపులో యింత కంటె మేలైన రంగు మరిదొరకదు. బట్ట

1040

చూసిరా, ఎంత నాజూకుగా ఉందో? ధర జాస్తి అని సంకోచించకండి!" అన్నాడు షాపుగుమాస్తా.

ఆ గుడ్డకూడా కొంతకొని పైకం చెల్లించాడు సంజీవరావు. అప్పటికే ఆరు గంటలు దాటింది కనుక, యింకా బజారులో తిరగడానికి ఓపికలేక వెంటనే జట్కామీద యిల్లు చేరుకున్నాడు.

మగడు తెచ్చిన బంగీలన్నీ చూసి ఆశ్చర్యంతో, "ఏమిటీ పొట్లాలన్నీ?" అన్నాది శాంత.

"నీకోసమే. విప్పిచూసుకో, నచ్చుతాయో లేదో" అన్నాడు సంజీవరావు, దుస్తులు విప్పుకుందుకు తన గదిలోకి వెళ్లిపోతూ.

కాగితాలలో పొందికగా మడతపెట్టి ఉన్న రంగురంగులవీ, రకరకాలవీ గుడ్డలన్నీ చూసి బ్రహ్మానందభరితురాలయింది శాంత. ఖరీదైన మంచి మంచి గుడ్డలవి. నచ్చనిదేదీ కానరాలేదామెకు. అన్నీ బాగున్నాయి! కాని, వాటిలో తానిచ్చిన నమోనా మోస్తరు బట్ట మాత్రం ఆమెకు కనిపించలేదు. అందుచేత ఆమె తనలో మెల్లగా నవ్వుకున్నది. ఒకరింటికి పసుపుకుంకానికి వెళ్లవలసి ఉండీ, ఒక గజమున్నర రవికలగుడ్డ కావలసివచ్చింది, ఆమెకు. తెచ్చిపెడతానన్నాడు కదా అని భర్త చేతికిచ్చింది ఒక శాంపిల్ గుడ్డముక్క. ఆయన తెచ్చినవి అవి!

రాత్రి భోజనాలప్పుడు కాని మళ్లీ ఆ ప్రస్తావన మెత్తలేదు శాంత. అప్పుడు సావకాశంగా ప్రశ్నించింది భర్తను, అతడు తెచ్చిన గుడ్డలనుగూర్చి. ఏయే షాపులు తిరిగినాడో, ఎట్లా ఎట్లా బేరాలుచేసినాడో, ఏయేబట్ట ఎందునిమిత్తం ఎన్ని గజాలది కొన్నాడో, మొత్తం ఎంత డబ్బు వ్యయమయిందో, అన్నీ నిలువదీసి అడిగింది అతనిని. పూసగ్రుచ్చినట్లతను పడిన అవస్తలన్నీ చెప్పాడు సంజీవరావు. ఇద్దరూ ఉప్పెనగా నవ్వుకున్నారు.

"అయితే గజంన్నర గుడ్డకోసం రెండున్నర గంటలసేపు షాపులన్నీ తిరిగి, తుదకు—" అని శాంత నవ్వుతో పూర్తి చేసింది మిగిలిన వాక్యం.

"నువ్విచ్చిన శాంపిల్ గుడ్డ యింతచేసింది! పోనీ, రెండు మూడు శాంపిల్సు అయినా యిచ్చి ఉంటే...........?"

"అవును లెండి. వివరంగా చెప్పకపోవడం నాదే తప్పు! కాని నిజంగా నే నిచ్చిన నమోనాకంటె మీరు తెచ్చిన గుడ్డలు వెయ్యిరెట్లు బాగున్నాయి. ఈమాటు నాకే బట్టలు కావలసివచ్చినా, నా అంతట నేను చూసుకొని కొనుక్కున్నకన్న, మీచేత తెప్పించుకుంటేనే నాకు లాభం! ఒకచీర కావాలని చెప్తే, పది చీరలు వస్తాయి! కదూ?" అన్నాది శాంత ఉత్సాహంతో.

"నీ పుణ్యముంటుంది. ఈసారి మాత్రం నాకు పురమాయించకు యిట్టి బేరాలు. నీకేవి కావలసివచ్చినా నువ్వే చూసుకొని కొనుక్కోవాలి" అన్నాడు సంజీవరావు నవ్వుతూ.

1041